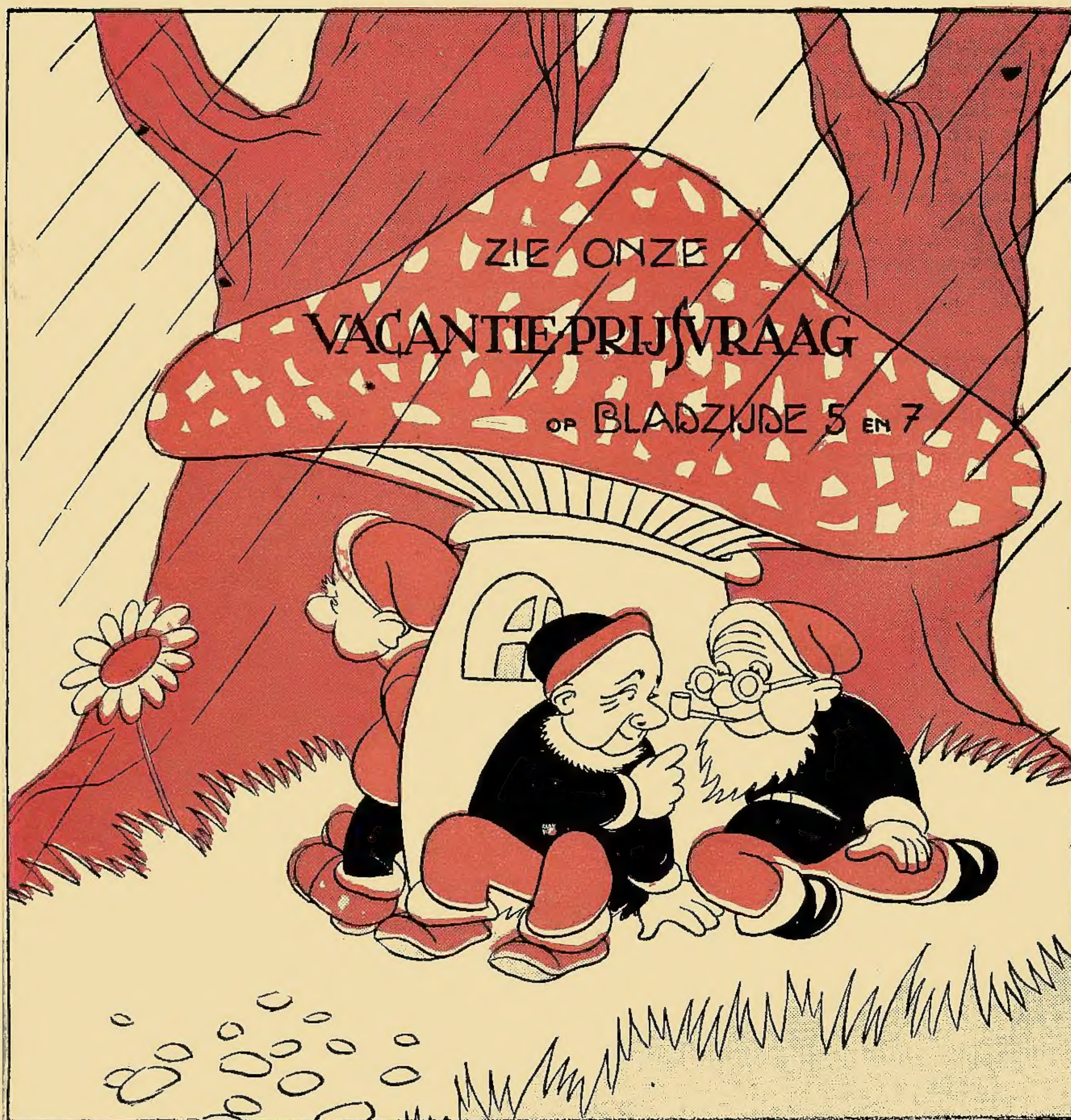
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 31 JULI 1941

„ZULLEN WIJ OOK MEEDOEN, DOKUS?" (Tekening B. ten Hove

Het eigenwijze Keteltje

(Tekeningen Laura Kuiper)

Het gebeurde in de gezellige keuken van een aardig huisje, waar kleine Nelly met vader, moeder en het kleine, dikke Broertje woonde.

In de keuken waren alle gebruiksvoorwerpen bij elkaar, zoals pannen, ketels, lepels, een gewone waterketel en het allerlaatste, het nieuwe fluitketeltje, dat zojuist zijn intrek in de keuken had genomen.

De oude fluitketel had zijn plaats aan het jonge ding moeten afstaan, omdat hij niet meer zo goed meekon. Het nieuwe fluitketeltje, ,,Glimmertje" genaamd, glansde en floot, dat het een lust was.

Als het water kookte ging hij zo te keer, dat moeder en Nelly soms tegelijk naar de keuken snelden om het gas wat lager te draaien; want als je niet vlug kwam, dan ging dat ding nog een beetje harder fluiten en dat werd op 't laatst zó schel, dat horen en zien je verging.

Toen Glimmertje voor 't eerst door moeder de keuken werd binnengebracht en met water werd gevuld, keken de oude keukenbewoners met iets van misprijzen naar het jolige, vlugge ding, dat helemaal niet verlegen was en binnen weinige minuten, nadat moeder het gas had aangestoken, gewoon begon te gillen!

De eerste, die er een opmerking over maakte, was de aardappelpan, die naast Glimmertje op het gasstel stond.

,,Zeg, kleine, een beetje minder kan ook wel," bromde zij, ,,wij zijn hier geen van allen doof."

Het keteltje had geen tijd om te antwoorden, maar floot nog wat harder.

Eindelijk klonk het: ,,Als ik vrolijk ben — fuut-fuut — dan fluit ik altijd een beetje hard — en vrolijk — dat ben ik — fuuuut — altijd!"

,,Dat je vrolijk bent," zei de oude waterketel, die nooit had kunnen fluiten, omdat hij maar 'n gewoon deksel had, ,,is best, maar je hoeft onze keuken niet in rep en roer te brengen. Je bent hier een nieuweling en ook de jongste van ons allemaal, denk daar een beetje aan. 't Zou wat moois zijn, als we allemaal zo'n spektakel maakten."

De andere pannen knikten eenstemmig na de lange toespraak van de waterketel.

't Was waar, dat harde fluiten was niet om aan te horen.

Gelukkig kwam moeder de keuken binnen en draaide vlug het gas uit.

,,Dat is nog eens een vluggerd," zeide moeder tegen Nelly, die achter haar aankwam.

,,'t Was wel nodig, dat we er een nieuwe fluitketel bijkregen, want de oude blauwe deed er wel wat lang over."

,,De oude blauwe" keek heel onverschillig, maar inwendig was hij echt boos, dat er zo over hem gesproken werd.

Hoe kon 't ook anders! Als je jaren achtereen je best deed het water zo vlug mogelijk te laten koken, dan werd je op 't laatst wel eens moe en dan kon je niet meer zo schel fluiten als dat jonge, eigenwijze ding daar.

Glimmertje scheen zich van de opmerkingen niets aan te trekken. Heel zachtjes floot hij nog wat na en voelde zich best op zijn gemak.

De volgende dag begon het lieve leven opnieuw en floot Glimmertje zó hard en zó lang, dat klein Broertje ook al nieuwsgierig om 't hoekje van de keukendeur kwam kijken, om te zien wie er zo mooi floot.

Glimmertje lachte tegen het kleine ventje en floot nog hoger en scheller.

,,Mooi-mooi," babbelde Broertje, toen moeder de fluitketel van 't vuur nam.

,,Fluittefluit," zei Broertje. ,,ik ook fluiten," en hij blies zijn bolle wangetjes op.

,,Neen," zei moeder, ,,dat kan

OM TE KLEUREN

(Eigen tekening)

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

Vijftiende drama:

HET DRANKJE

●

IK herinner me een tijd, dat mijn baas extra-weinig fut had om te werken, en rondliep met een gezicht als een klont stopverf. Ik informeerde met verschuldigden eerbied en hij zei: „Ik voel me wel een beetje mat, Beppie. Ik ben te lui dat ik uit mijn bed kom 's morgens."

„Ik ook," zei ik, „maar toch kom ik er uit, en ik werk óók overdag. Weet u wat u doet? Vraag aan den dokter een opwekkend drankje: in wetenschappelijke taal uitgedrukt: een tonicum."

„O nee, zoo erg is 't niet," zei hij vlug, en hij begon rond te kijken, wat er te doen was.

„Stel niet uit tot heden wat gij gisteren verrichten kunt," zei ik. „Geen grootere levensramp dan een drankje, dat te laat komt. Als ik een beroemde schilder was, maakte ik een schilderij van een slijtersjongen, die met een opkwikkertje komt, net als er iemand de deur uit wordt gedragen."

„Jij fantaseert maar!" zei hij, maar ik zag best, dat hij chrok, en stiekem in acht van onze keukenspiegeltjes keek.

En den volgenden dag bekende hij, dat hij den dokter was gengekomen, en een tonicum van één-vijf-en-zeventig had besteld.

„Ik vind 't jammer van 't geld, Beppie," zei hij, „want k heb geen vertrouwen in medicijnen. Ik heb aan den dokter gevraagd, of ik niet evengoed een halfleeg fleschje kon opmaken, dat al van 124 af in de kast staat, maar hij zei, dat hij 't succes niet kon waarborgen, als ik zoo'n ouden jaargang dronk."

„'t Is waarschijnlijk heel iets anders geworden onderwijl," zei ik. „U kunt er wel groene vlekken van krijgen, of nog iets ergers. Knoei nooit met...."

Hier werd ons belangwekkend onderhoud gestoord door zoo'n lammen klant. Een paar dagen later vroeg ik, hoe hij opschoot met zijn drankje.

„Matig," zei hij. „'t Is zoo'n toer om er om te denken na iederen maaltijd."

„Da's verkeerd, meneer Zuur," zei ik. „Als u 't niet geregeld inneemt, helpt 't niets. Waar bewaart u 't fleschje?"

„Op den schoorsteenrand, vóór de klok. Maar 't is zoo gek.... vroeger keek ik vaak op de klok, maar nu heb ik er haast nooit behoefte meer aan."

Ik schudde mijn hoofd. „Bent u niet bang op een kinderachtige

Teekening eigen atelier

manier uw drankje te ontduiken, meneer Zuur?"

„Welnee! Ik vergéét 't gewoon! 's Nachts tusschen drie en vier denk ik er meestal om, maar daar schiet ik niets mee op, wel?"

„Nee.... of u moest 's nachts om drie uur ontbijten."

„Dan vergeet ik 't weer dóór mijn ontbijt. Maar," zei hij, zijn drieëntwintigste sigaret van dien dag opstekend, „ik zal van nu af mijn uiterste best doen, om geregeld in te nemen."

Ik had er een hard hoofd in, maar ik liet de zaak nog een week op haar beloop. Toen vroeg ik, of het drankje op was.

„Nee, Beppie, nog niet heelemaal."

„Hoe smaakt 't eigenlijk — lekker?"

„Lekker? Afgrijselijk!"

„O. En hoeveel zit er nog in 't fleschje?"

Hij wou er omheen praten, maar eindelijk kreeg ik er uit, dat de flesch nog voor driekwart vol was.

„Schaamt u u niet?" vroeg ik.

„Tot op zekere hoogte wel," zei hij. „Maar ik geloof, dat negentig procent van de drankjes hier te lande 't nooit verder brengen. Heb jij wel eens gehoord van iemand, die een drankje opmaakte?"

„Ik zal er heel binnenkort van hooren," antwoordde ik. „Wilt u dat fleschje eens meebrengen, als u weer beneden komt? Dan bewaar ik 't en dan krijgt u van mij geregeld uw portie."

Ik moest nog heel wat zeuren en kibbelen, voor 't fleschje er was, maar 't kwam toch, en ik verstopte het in 't achterkamertje. Ik gaf hem om te beginnen een ferme dosis, en aan de gezichten te zien, die hij trok, deed 't goedje hem echt goed.

„Volhouden, meneer," zei ik, „dan wordt u zoo sterk als een paard!"

Hij zei, dat 't middel erger was dan de kwaal, en smeekte mij, hem voor de volgende portie gratie te verleenen, maar ik was onvermurwbaar. 't Was Zaterdagmiddag, en ik hoorde hem luide den hemel danken, dat 't den volgenden dag Zondag was.

„U krijgt Maandag een dubbele dosis," beloofde ik hem.

Het peil in het fleschje zakte nu snel, maar tot mijn bittere ontgoocheling zag meneer Zuur er nog lang niet uit als 't eeuwige leven.

„U zult nóg een flesch moeten nemen, om er bovenop te komen," zei ik.

„Voor geen honderd pond klontjes!" riep hij uit, en ik zag wel, dat hij 't meende. Enfin, ik wou óók eens een goede daad doen; dus sloop ik 's avonds naar den dokter, om nog een fleschje te halen, en de dokter prees meneer Zuur, wijl hij zoo'n verstandig patiënt was.

Een dag of wat later vroeg meneer Zuur, of de flesch nog niet leeg was, en ik zei, dat 't opschoot.

„'t Lijkt het kruikje der weduwe wel," zei hij kreunend. „Die dokter zal er van lusten, als ik hem weer eens tegenkom."

Daardoor kreeg ik den angst, dus ik tufte naar den dokter en vertelde, wat ik gedaan had. Tot mijn verbazing nam hij 't heel goed op en beloofde hij geheimhouding; en tot mijn schrik gaf hij me nog een flesch, gratis; ik moest maar volharden in de deugd, zei hij. Ik mocht gerust een beetje meer geven. Dat was één troost.

„'t Drankje wordt verschrikkelijk sterk," zei de baas den volgenden ochtend.

„Ja, we raken onderin — de heffe, de droesem," zei ik, om hem moed in te spreken.

„Gelukkig!" zei hij, en hij ging weg, om een pond pepermunt te koopen.

Den achtsten dag kreet hij: „Komt 't nóóit op?"

„Nog maar twee dagen," zei ik. „Knapt u al op?"

„Over twee dagen knap ik op."

En inderdaad, twee dagen later zag hij er stukken beter uit. Ik was zielsgelukkig, maar toen vroeg hij plotsklaps om de leege flesch.

„Wie had ooit kunnen denken," zei hij, „dat er zóóveel porties uit die flesch konden komen! Geef eens een lepel en een kannetje water."

Ik dacht dat ik flauwviel. „Meneer Zuur," zei ik, „als u meten gaat, kijk ik u nooit meer aan!"

Hij keek mij aan, schudde zijn hoofd, en gooide 't fleschje in een hoek.

„Als je 't wéér doet, juffrouw Toppunt," zei hij hartelijk, „krijg je ontslag."

„Best," zei ik, „maar dan dézen keer ópslag!"

BEPPIE

Het zestiende drama speelt volgende week

HOE JE JE VOELT, ALS JE EEN AAS VAN JE SCHOONMOEDER AFTROEFT. Teekening J. Ebeli

ONDERWIJZERES: „JANTJE, NOEM MIJ EENS TWEE DINGEN[illegible] HONDERD JAAR ZIJN."
JANTJE: „U EN IK, JUFFROUW!" Teekening [illegible]

„ZUS" EN HAAR NIEUWE SCHAT!

Haar vriendinnen (afgunstig): „Die kat! Ze heeft het met haar trucjes toch klaargespeeld!"

Zijn vrienden (met gemengde bewondering): „Tjonge! Hij weet ze er maar uit te pikken! En lang niet gek!"

Haar moeder (practisch): „Wat doet ie? En wat zijn zijn ouders?"

Haar vader (sympathiek): „H'mmmm — hij schijnt het leelijk te pakken te hebben! Arme jonge ezel."

Haar groote broer (eigenwijs): „Heeft hij een auto? Wat voor merk? En hoeveel loopt ie?"

Haar jongere broer (critisch): „Speelt hij voetbal? En wat voor sport nog meer?"

Haar jongste broer (on-romantisch): „Rookt hij sigaretten met couponnetjes?"

Haar jongste zuster (opgewonden): „O, zus! En doet hij heel erg romantisch?"

Zijn voorganger (bitter): „Nou lacht ie! Laat hij maar wachten tot ze hem haar ware karakter getoond heeft! En ik begrijp niet wat ze in hem ziet! Als ik er niet beter uitzie dan hij, kan ik me ook wel...."

Haar voorgangster (verdrietig): „.... en na me eerst te laten gelooven dat het 'm ernst was.... enfin, hij is haar van harte gegund.... maar als hij meent dat hij eerst wat kan flirten en dan weer bij me terug kan komen, dan heeft hij het mis.... zij zal hem gauw genoeg vervelen en ik wil wedden, dat hij dan weer...."

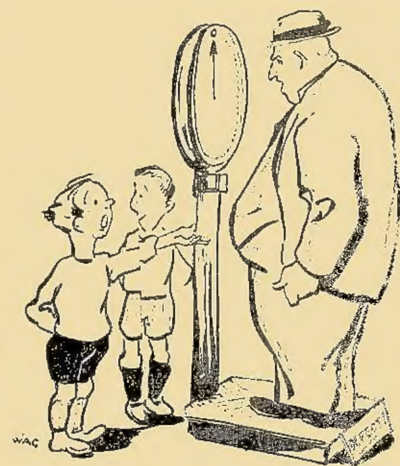
De nieuwe schat (roekeloos): „Tjonge! Je bent 'n reuzensnoes! Je bent het liefste, het schattigste, het heerlijkste meisje ter wereld, je bent, enz. enz. enz.!! Ik heb nooit gedacht dat de liefde zooiets moois was!! Ik...."

Zus (kalfsachtig): „....ik houd heelemaal niet van jongens, maar jij bent zoo, zoo — zoo anders! Nu eerlijk, lieveling — ben ik werkelijk het eerste meisje waar je echt van gehouden hebt....?"

Cupido (cynisch geeuwend): „O, o, wat een beroep heb ik! Plezier heb ik in ieder geval wel!"

Geeuwen onder een gesprek is onfatsoenlijk. Iemand doen geeuwen is erger.
Teekening H. Backer

„NOU, WAT HEB IK JE GEZEGD ... DIE MAN IS HOL!" Teekening R. Wagler

DE KUNST OM KOFFERS TE PAKKEN
Teekening Sc[illegible]

…SAMEN

…ekans Piet

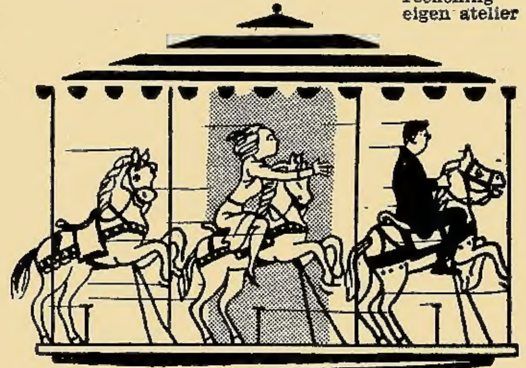

„DIE LOSSE DRAAD, WAAR IK U ZOO JUIST OVER OPBELDE, IS ER NU HEELEMAAL AF."

Teekening H. Rotgans

HOE KRIJG IK EEN MAN??

Teekening eigen atelier

Tusschen een man krijgen en houden is een groot verschil. Duizenden meisjes krijgen de ***kans****, doch duizenden meisjes laten die weer* ***glippen.***

Waarom?

Omdat ze de kwaliteit van een man ***afmeten naar*** *zijn baantje en naar de wijze waarop hij zijn sigaret vasthoudt en.... naar nog talrijke andere eigenschappen meer.*

Dom, meisjes — oerdom! Probeer liever eerst uit te visschen wat de kleur van zijn oogen is en of die je bevalt. Want al heeft hij nou het grootste salaris dat er bestaat, als zijn oogen niet deugen, lukt het hem toch niet om daaraan, met al zijn geld, een andere kleur te geven. ***C. U. Pido.***

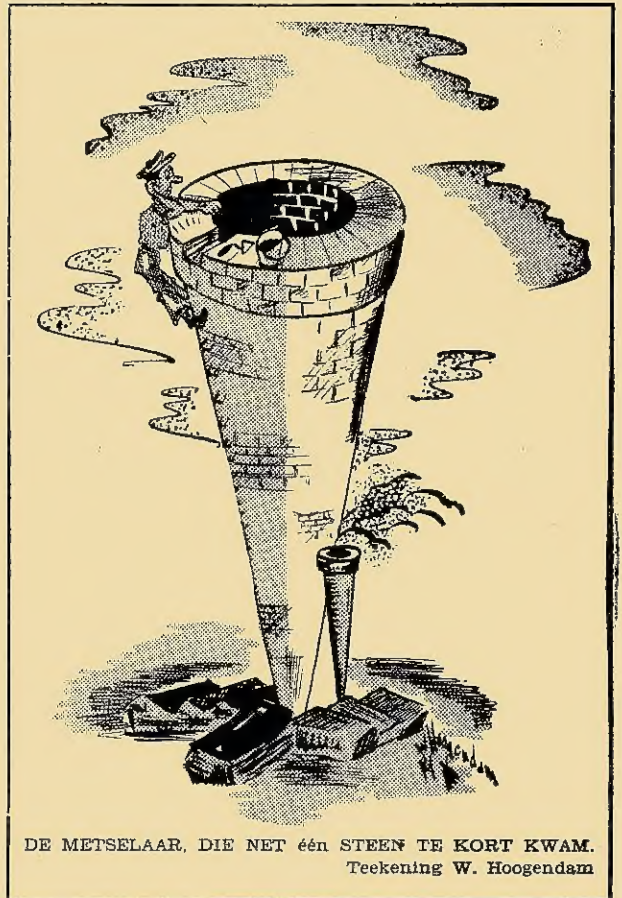
AI! KREUNDE EEN
OUDE TOOVENAAR
WAT DOET M'N EKSTEROOG
WEER RAAR!

HIJ ZOCHT IN EEN
HELDERE MANE-NACHT
KRUIDEN VAN ZÉÉR
GEHEIMZINNIGE KRACHT.

EN MAAKTE EEN TOOVER-
ZALF GEREED,
DIE EKSTEROOGEN
VERDWIJNEN DEED.

HELAAS! BIJ DE BEREIDING
GING ER IETS SCHEEF,
HIJZELF VERDWEEN EN
HET EKSTEROOG BLEEF!!

Teekening D. Dreux

DE METSELAAR, DIE NET één STEEN TE KORT KWAM.

Teekening W. Hoogendam

Schooljongenswijsheden

De boter komt van de koe, het spek van het varken en het brood van den bakker!

Als je erg vriendelijk bent tegen je hond, dan gaat hij op je graf liggen!!

Als je op school 10 hebt voor rekenen dan weet je als groot mensch nog niet hoeveel appels er in een pond gaan.

Het onderscheid tusschen hoeveelheid en gewicht. Hoeveelheid is het koopen van een zak aardappels, gewicht is als je dien naar huis moet dragen.

Philosophie is de kunst iemand duidelijk te maken waarom hij gelukkig is omdat hij geen geld heeft.

Drank werkt het eerst op het hoofd, dan op de beenen en vervolgens op het middenstuk.

Een druppel water is bolvormig. Waarom dat zoo is, weet niemand dan alleen de druppel water zelf.

Een Eskimo houdt meer van zijn rendier dan van zijn vrouw, omdat hij zonder rendieren niet leven kan.

In Turkije groeit geen koffie en daarom is Turksche koffie wereldberoemd.

Een filmster verdient daarom zooveel geld, omdat zij altijd gelukkiger moet schijnen dan zij is.

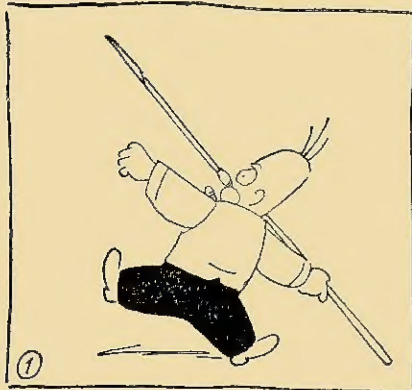

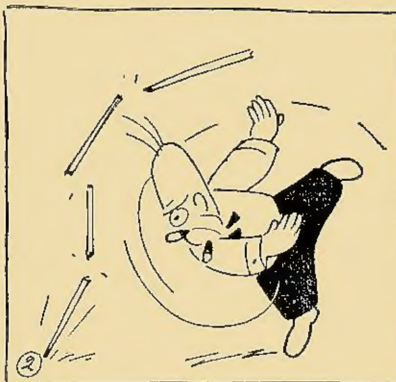
„IK VERONDERSTEL, DAT HET NOG EEN BEGINNELING IS!"
Teekening T. Smits

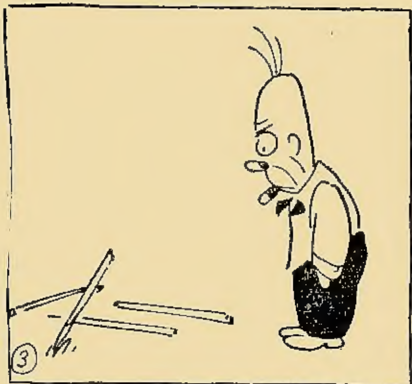

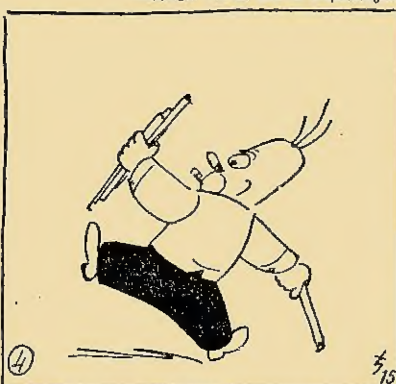
„LATEN WE EVEN WACHTEN TOT HIJ ZIJN PIJP AANSTEEKT."
Eigen atelier

ADAMSON oefent zich in het speerwerpen

„WAS DAT DE TREIN VAN 3 UUR?"
„DAT WIL ZEGGEN, DIE VAN GISTEREN. HIJ IS 24 UUR TE LAAT!"
Teekening Joh. Kennis

WAT MIST WIE?

Beste jongens en meisjes,

Hier zijn we weer met een aardige opgave voor jullie. Op pagina vijf van dit nummer vinden jullie 24 verschillende tekeningen. Twaalf hiervan staan in kleine hokjes genummerd van 1 t/m 12; twaalf stellen allemaal personen voor. Hier lopen de nummers van I t/m XII. Als je de 12 grote hokken bekijkt, zie je dadelijk dat er overal iets hapert. Juist, er blijkt iets te kort te zijn. En dat tekort bevindt zich in een of ander van de kolom kleine hokjes, links. Aan jullie, uit te knobbelen hoe dat in mekaar zit en te zoeken bij wie van de dames of heren de voorwerpen in de linkerkolom thuishoren. Kijk goed uit en beslis niet te gauw. Je ziet bv. dadelijk dat no. 8 niet thuishoort bij no....? Maar wel bij no....? Juist. Zo moet het.

WAT MOET JE VERDER DOEN?

1. Noteer op een briefkaart alle bij elkaar horende voorwerpen en mensen. Bijv. 6/III, 10/VI, 5/II enz. (Het klopt heus niet, hoor, zoek maar beter.)

2. Adresseer die briefkaart als volgt:

Prijsvraag Sjors,
Postbus G,
Haarlem

Niets meer en niets minder. Het komt zo in orde.

3. Stuur die briefkaart weg vóór 16 Augustus a.s.

4. Zet er ook je eigen adres op en of je een jongen of een meisje bent. Sommigen vergeten dat regelmatig en dat geeft telkens strubbelingen met de prijzen.

ONZE VACANTIE-PRIJSVRAAG

ZIE OOK BLADZIJDE 5

WAT WIJ DOEN

Om jullie ijver en moeite te belonen, stellen wij een massa prachtige prijzen beschikbaar, namelijk

TIEN HOOFDPRIJZEN

bestaande uit:

ZES MARKLIN METAALBOUWDOZEN
TWEE AUTOPEDS
TWEE BOEKENTASSEN

en verder:

VIJFHONDERD ANDERE AARDIGE PRIJZEN

waaronder pasteldozen, schooletui's, poëzie-albums, verfdozen, kleurpotloden, kinderpostmappen, zakmessen, spelen, enz. enz.

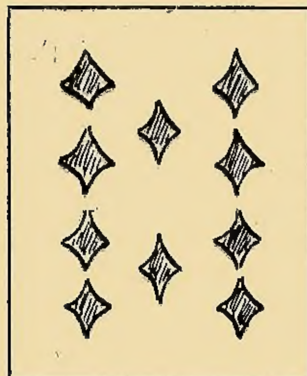
Wij vertrouwen, dat jullie, evenals altijd, ijverig meedoen aan deze prijsvraag. Zijn er meer goede inzendingen dan prijzen, dan moet, zoals gebruikelijk, het lot beslissen. Daar valt niet aan te tornen. Maar wie een goede oplossing inzendt, heeft een kans en die kans is en blijft voor allemaal gelijk. Vergeet niet op tijd in te zenden, nauwkeurig jullie adres op te geven en dan zullen wij onzerzijds ons best doen om jullie niet al te lang op de uitslag te laten wachten. Veel succes. En nu maar aan het werk.

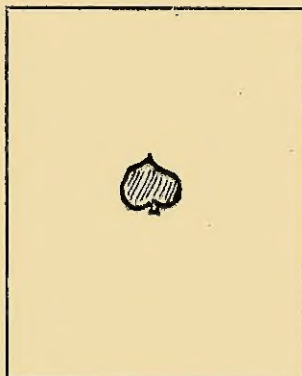
REDACTIE SJORS

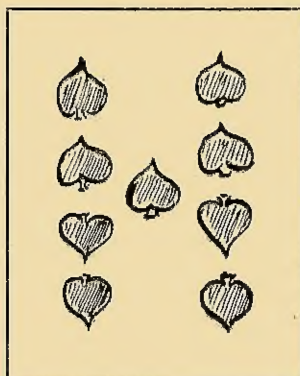
EEN KAARTTRUCJE

Vraag een van je vriendjes drie kaarten te nemen uit een spel van tweeëndertig en ze op tafel uit te spreiden, zonder dat je de kaarten kunt zien. Jij beweert dat je precies kunt zeggen hoeveel punten de drie kaarten samen aanwijzen. (Hierbij doet het aas elf, een heer, dame of boer tien enz.).

Vraag hem nu de rest van het pak kaarten te nemen en op elk der drie kaarten evenveel kaarten te leggen als er verschil is tussen het getal 15 en het puntental der betrokken kaart. (Heeft hij bijvoorbeeld een 10 liggen, dan komen daar 15—10 of 5 kaarten bij enz.). Als hij klaar is, neem je de resterende kaarten over, je telt ze en voegt er zestien bij. Dat is 't gevraagd aantal punten. Nemen we een voorbeeld. Gesteld dat de drie kaarten zijn: 9, aas en 10.

Op de 9 komen dus 6 kaarten.

Op het aas komen dus 4 kaarten.

Op de 10 komen dus 5 kaarten.

Totaal 15 (+ 3)

Er blijven in het pakket over 32—18 = 14; 14 + 16 = 30. Welnu 9 + 10 + 11 = 30. Of het totaal aantal punten.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EN HET KASBOEK!

